

Hồi thứ mười bốn Ai Là Cha Ruột ?

Mang Sơn Quỷ Mẫu nói :

- Vậy là người không biết Vô Hình Độc Quân khét tiếng về chất độc trong khắp thiên hạ hay sao ? Nhưng, ta cảm thấy lấy làm lạ ở chỗ Hội trưởng của Ngân Diện Hội chẳng rõ là một nhân vật như thế nào mà lại có thể tập hợp được một người như Độc Quân.

- Người vừa đánh nhau với bà có phải cũng đeo mặt nạ chẳng ?

- Đúng như vậy, nhưng hán không tài nào che mắt ta được. Xem ra, không hơn nửa tháng nữa, Ngân Diện Hội sẽ gây ra việc đổ máu khắp chốn giang hồ.

Nói tới đây bà cất tiếng than dài.

Thôi Thiên Hàn như chợt hiểu ra, hỏi rằng :

- Truy Hồn Kiếm Khách cũng là...?

- Cũng là môn nhân của Ngân Diện Hội !

Thôi Thiên Hàn giật nảy mình, nói :

- Hội trưởng của hội ấy quả là một người quảng đại thân thông, quy tụ được tất cả các cao thủ trong chốn giang hồ. Ngay đến Truy Hồn Bang chủ cũng là nha trảo của hán nữa.

Mang Sơn Quỷ Mẫu bỗng sa sầm nét mặt, nói :

- Người có biết người đã làm cho Cuồng Hiệp bị hại chẳng ?

Thôi Thiên Hàn giật bắn người, nói :

- Tôi ?

- Nếu vừa rồi người không chặn ta lại thì Cuồng Hiệp nào có chết ? Song ta cũng không trách người làm gì. Giờ đây, ta muốn nói cho người hiểu rõ một ít việc....

- Có việc chi xin lão tiên bối cứ nói !

- Người không phải là con trai của Từ Mẫu Độc Phụ. Đây là một việc hoàn toàn xác thực. Chính người đã được bà ta nhặt từ trong bầy sói mang về. Cuồng Hiệp đã có nói cho người biết về mối hận thù giữa Từ Mẫu Độc Phụ và Phong Trần Cuồng Khách rồi đó.

Chính Từ Mẫu Độc Phụ có ý muốn người báo thù, nhưng bà ta lại không nhẫn tâm để người phải mất mạng dưới tay của Phong Trần Cuồng Khách, cho nên không chịu đánh thông Sinh Tử Huyền Quan của người để cho nội lực của người thông suốt, hầu mang ra xử dụng.

Bà ấy yêu thương người như con đẻ, không nhẫn tâm nói rõ lại mọi nguyên nhân cho người nghe, nên chỉ dạy người đánh cờ để sau này có thể thay thế bà ta rửa mối thù Võ Lâm Chi Thân đã thắng bà ta một ván cờ trước kia !

Thôi Thiên Hàn rơi lệ nói :

- Tôi đã hiểu rồi...

- Người hiểu là tốt lắm ! Chiếc gói này đây chính là vật mà bà ấy đã nhờ ta cất giữ ba năm về trước. Giờ đây, ta trao lại cho người !

Nói dứt lời, bà thò vào áo lấy ra một gói giấy nhỏ đưa cho Thôi Thiên Hàn. Thôi Thiên Hàn liền mở ra xem thì không khỏi giật mình.

Té ra vật gói trong ấy rõ ràng là mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc. Đây rõ ràng là mười sáu quân cờ mà Thôi Thiên Hàn đang băng khoản truy tìm.

Như thế số quân cờ bằng hồng ngọc đã xuất hiện tất cả, ngoại trừ sáu con Xa Pháo Mã đỏ.

Những quân Tướng Sĩ Tượng và Tốt đỏ hiện nay đều đã rơi vào trong tay của Ngân Diện Hội. Trong khi đó, mười sáu quân xanh thì nằm trong gói giấy này.

Vậy những quân Xa Pháo Mã đỏ ấy đâu ?

Tại sao lại chỉ thiếu những quân Xa Pháo Mã đỏ ấy ?

Đây thực là một vấn đề khiến người ta phải điên đầu không hiểu được những quân ấy hiện rơi vào tay ai ?

Thôi Thiên Hàn nhìn sững sốt mười sáu quân cờ phía xanh, bỗng dưng chàng bất rùng mình, sợ hãi nói :

- Đây là của mẫu thân tôi đã giao cho bà ?

- Đúng như vậy...

- Nửa bộ cờ bên xanh này đây đủ tất cả, không rõ mẫu thân tôi đã tìm từ đâu được như thế ?

- Đây chính là từ tay của Võ Lâm Chi Thân. Mười ba năm về trước, ông này đã giao cho mẫu thân người, cho biết rằng mười sáu quân cờ bên xanh ấy có tương quan đến một cuộc sống gió trong chốn giang hồ sau này. Mẫu thân người cố tìm hiểu bí mật của những quân cờ bằng hồng ngọc nhưng không tìm thấy được chỗ sâu xa kỳ diệu của nó là đâu?

- Vậy số quân cờ bên đỏ ở trong tay ai ?

- Ở trong tay Phong Trần Cuồng Khách !

Thôi Thiên Hàn không khỏi giật mình, nói :

- Cái chi ? Mười sáu quân cờ bên đỏ đều ở trong tay Phong Trần Cuồng Khách cả ?

- Đúng như vậy !

- Thế sao lại bị phân tán đi hết thế, và hiện nay chỉ còn thiếu sáu quân Xa Pháo Mã ?

- Việc ấy thực là khó hiểu !

Thôi Thiên Hàn cất gói cờ vào áo. Khi ấy, chàng bỗng nhìn thấy Mang Sơn Quý Mẫu ra chiều mệt nhọc, sắc mặt tái nhợt lần lần.

Thôi Thiên Hàn vô cùng đau đớn trong lòng, kêu lên :

- Thừa lão tiền bối, không ngờ bà đã vì tôi mà phải tuyệt mạng...

Mang Sơn Quỷ Mẫu gượng cười nói :

- Suốt đời ta giết người không biết bao nhiêu mà kể. Vậy hôm nay, chết như thế này cũng là phải. Mày chớ đứng gần... Nếu không thì cũng mất mạng.

Tiếng “mạng” vừa nói thốt ra khỏi miệng thì thất khiếu của bà đều trào máu bầm đen, ngã ra chết tốt.

Thôi Thiên Hàn giật bắn người buột miệng kêu lên thành tiếng.

Cái chết ghê rợn của Mang Sơn Quỷ Mẫu quả là từ trước đến nay Thôi Thiên Hàn mới được trông thấy lần đầu tiên. Chàng không ngờ rằng Mang Sơn Quỷ Mẫu lại bị chết thê thảm như thế này.

Thôi Thiên Hàn không dám đến gần xác chết của bà ta vì sợ bị nhiễm độc mà chết như bà. Do đó chàng đứng yên một chỗ và người không ngớt run lẩy bẩy...

Giờ đây thì chàng đã hiểu số người trong Ngân Diện Hội chắc chắn là muốn cướp đoạt mười sáu quân cờ bên xanh này, nên mới phái Vô Hình Độc Quân tìm cách đầu độc mẫu thân chàng. Nhưng không ngờ, trước đó ba năm, mẫu thân chàng đã trao số quân cờ này cho Mang Sơn Quỷ Mẫu, do đó số người trong Ngân Diện Hội dù đã đầu độc giết chết được mẹ chàng một cách thảm thiết song vẫn không làm sao lấy được số quân cờ ấy.

Thôi Thiên Hàn đứng trơ trơ ra như khúc gỗ. Bất giác chàng chợt nghĩ tới một chuyện...Thích Thiết Hoa thực sự là tỷ tỷ của chàng rồi.

Nhưng, vì trước đây mười lăm năm, chàng mới vừa lên ba nên chuyện cũ không làm sao nhớ cho rõ được. Tuy nhiên, chàng biết rằng việc này chắc chắn không phải là sai ngôn.

Bởi thế chàng liền quay mặt ngó về phía chị ruột của mình, thấy đôi mắt nàng ngấn lệ, nhìn đăm đăm vào mình. Tất cả tình thương yêu ruột thịt và nỗi đau khổ xót xa đều hiện rõ trên mặt của Thích Thiết Hoa. Cảnh ấy ai nhìn vào cũng phải mủi lòng.

Thôi Thiên Hàn buột miệng kêu lên :

- Tỷ tỷ...

Liền đó, chàng đã nhanh nhẹn nhảy tới ngã vào lòng của Thích Thiết Hoa khóc ô lên chẳng khác nào một lãng tử đã lưu lạc lâu ngày mới trở về cố hương và lần đầu tiên trông thấy từ mẫu vậy.

Hai chị em của họ đã bị chia ly nhiều năm qua, nhưng cuối cùng đã đoàn tụ được. Và họ đã đoàn tụ trong một khung cảnh thật là cảm động.

Thích Thiết Hoa đẩy nhẹ Thôi Thiên Hàn ra, nói :

- Giờ đây, em đã tin chị là chị ruột của em rồi chứ ?

- Vâng !

- Thế em không có ý giết chị nữa chứ ?

Thôi Thiên Hàn cũng tức là Thích Đình Nhạn nghe chị hỏi thế thì giật mình đưa mắt nhìn Thích Thiết Hoa nói :

- Vâng ! Trước đây chị đã hại Tuyệt Hồn Khách phải không?

Trên khuôn mặt của Thích Thiết Hoa thoáng hiện một nét u buồn. Nàng nói :

- Phải ! Chị đã hại ông ấy ! Nhưng chỉ nhằm vào việc báo thù nên mới có ý định đánh cắp nửa quyển Huyền Hoàng Lục của ông ấy mà thôi. Em đã hứa với người ta thì cứ xuống tay đi...

Thích Đình Nhạn đã hiểu. Tuy chị mình có một lỗi nhỏ thực nhưng đây không phải là một tội ác lớn. Người chị của chàng vì tha thiết đến việc báo thù nên mới đánh cắp nửa quyển Huyền Hoàng Lục. Như vậy, chàng không có lý do gì thay thế Tuyệt Hồn Khách sát hại người chị ruột của mình. Hơn nữa, võ công của chị chàng thực ra cao thâm hơn chàng nhiều lắm.

Nghĩ như thế, chàng bèn nói :

- Tỷ tỷ, em làm thế nào giết chị cho được !

- Có phải vì võ công của em không bằng chị chăng ?

- Vâng ! Hơn nữa, Chị vì nghĩ đến báo thù cho cha mẹ chúng ta nên mới trộm nửa quyển Huyền Hoàng Lục của Tuyệt Hồn Khách. Tuy đây cũng có lỗi, nhưng không phải là một lỗi lầm to tát. Ôi ! Chúng ta nên bỏ qua đi thôi !

- Vậy em không giữ lời hứa với Tuyệt Hồn Khách, để trừng trị chị hay sao ?

- Vâng ! Nay tỷ tỷ, cha mẹ chúng ta sao lại chết như thế ?

Thích Thiết Hoa nghe câu hỏi của Thích Đình Nhạn thì lòng nàng cảm thấy đau đớn khôn cùng. Nàng nghẹn ngào nói :

- Vào một đêm tối cách đây mười lăm năm về trước, Truy Hồn Kiếm Khách bất ngờ dẫn năm mươi môn nhân của y xông đến nhà chúng ta. Cha trông thấy tình hình nguy cấp, bèn bảo chị cống em chạy trốn...

Tiếp đó, nàng đem tất cả sự việc đã xảy ra tại sườn núi Lang Cốc nói tỉ mỉ lại cho Thích Đình Nhạn nghe một lượt.

Thích Đình Nhạn nghe đến đoạn người chị ruột mình đã vì sinh mạng mình mà cam lòng chịu mất tiết trinh lại suýt nữa phải chết dưới lưỡi kiếm của Phấn Diện Sứ Giả thì vô cùng cảm động. Chàng kêu lên :

- Em không diệt được Cô Lâu Bang thì chẳng là người nữa !

Thích Thiết Hoa than dài nói :

- Đây đâu phải là một chuyện dễ ! Truy Hồn Kiếm Khách tuy là Bang chủ của một bang, nhưng ở trong Ngân Diện Hội thì hẳn chẳng qua là một cao thủ hạng nhì mà thôi.

- Hội trưởng của Ngân Diện Hội là ai thế ?

- Là ai thực hiện nay không người nào được biết. Nhưng võ công của hắn kể ngay đến Võ Lâm Chi Thần Trần Đế trước kia e rằng cũng khó bề đối địch nổi.

Thích Đình Nhạn cười lạnh lùng nói :

- Chị cứ chờ xem, chắc chắn rồi sẽ có một ngày Ngân Diện Hội tất bị diệt trừ dưới tay em đó !

Câu nói của Thích Đình Nhạn chưa dứt, thốt nhiên có một tiếng hú lanh lảnh xoi xĩa vào tai. Thích Đình Nhạn và Thích Thiết Hoa đều không khỏi biến sắc.

Thích Thiết Hoa nói :

- Người bạn nào đó hà tất phải núp ló làm chi, cứ mạnh dạng bước ra đi nào !

Nhưng câu nói của nàng đã chìm lỉm trong không gian u tịch, không ai trả lời cả.

Ngay lúc ấy, Bảo chủ Ngũ Long Bảo là Ngũ Long Chân Quân bỗng lướt nhanh tới quay về phía Thích Thiết Hoa thì lễ, nói :

- Thích Cung chủ, lão phu xin ra mắt cô nương.

Sắc mặt của Thích Thiết Hoa lộ vẻ hớn hở, nói :

- Té ra là Ngũ Long Bảo chủ, chẳng hay có điều chi dạy bảo ?

Đôi mày rậm của Ngũ Long Chân Quân cau lại, sắc mặt của lão thoáng hiện vẻ kiên đề, nói :

- Nhị vị thực là hậu duệ của Thích Xuyên Dương trước kia hay sao ?

- Thừa vâng !

- Lão già ngông vừa rồi đã bị chết vì tiết lộ mọi sự bí mật ấy. Nhưng giờ đây lão phu cũng gác bỏ việc chết sống ra bên ngoài, đem một việc này nói rõ cho nhị vị nghe.

Thích Thiết Hoa và Thích Đình Nhạn đôi mắt đều sáng ngời lên, đồng thanh nói:

- Xin lão tiên bối cứ nói đi !

Không khí chung quanh tự nhiên trở thành căng thẳng nặng nề. Thích Thiết Hoa bỗng đưa chân bước tới, tiến sát đến cách Ngũ Long Chân Quân trong vòng ba bước.

Hai thiếu phụ mặc áo đỏ có tên là Thiên Sát Ma Nữ và Địa Sát Ma Nữ nãy giờ đứng bên cạnh không hề nhúc nhích, lúc ấy cũng dường như cảm thấy có một việc bất trắc chi sắp xảy ra nên cũng cất bước tiến đến sát bên cạnh Ngũ Long Chân Quân để sẵn sàng đối phó.

Bầu không khí bỗng trở thành im lặng nặng nề như một cối chết.

Ngũ Long Chân Quân khẽ ho, rồi nói :

- Nếu lệnh tôn của nhị vị tức là Thích Xuyên Dương thì việc này có lắm điều oái oăm. Vì lệnh đường của nhị vị nào phải là một người tầm thường ?

Thích Thiết Hoa biến hẳn sắc mặt, nói :

- Từ trước đến nay tôi không hề được biết mẫu thân tôi vì tôi ở với dì tôi.

- Như vậy, là đúng rồi ! Cô lớn hơn em trai cô mấy tuổi ?

- Mười lăm tuổi !

- Nếu cô lớn hơn em trai cô là Thích Đình Nhạn đến mười lăm tuổi, mà chưa hề trông thấy mặt mẫu thân thì đây là một trường hợp lạ lùng. Phải chỉ nhỏ tuổi như em trai cô mà không thấy được mẹ thì chẳng có gì đáng nói !

- Đúng như vậy !

- Chính vấn đề là ở chỗ đó ! Có phải người Dì của cô là Huyền Phong Hiệp Nữ Giang Tiểu Phân không?

- Đúng như vậy !

- Việc này người dì ruột của nhị vị có thể giải đáp được rất chính xác ! Nhưng theo như sự suy đoán của tôi thì nhị vị không phải là con ruột của Thích Xuyên Dương đâu !

- Có phải lão tiên bối định trêu cợt chúng tôi không?

- Tôi nào dám thế ! Việc song thân của nhị vị bị giết chết có một nguyên nhân không phải đơn giản. Vì, điểm thứ nhất, Thích Xuyên Dương là người không có năng lực sinh dục.

- Ông làm thế nào biết được ông ấy không có năng lực sinh dục ?

- Về vấn đề này, nhị vị có thể đi tìm Trại Hoa Đà là Côn Tôn Dân để hỏi. Tất ông ấy sẽ có bằng chứng minh cho nhị vị được biết. Điểm thứ hai là Thích Xuyên Dương có một người anh ruột tên gọi là Thích Nhạc Dương. Người này trong giới giang hồ ít có ai được biết. Nghe đâu ông ta chính là người tình lén lút của lệnh đường tức Giang Cửu Phương. Trong giới giang hồ cũng có một lúc đồn đại rằng nhị vị chính là con của Thích Nhạc Dương đó !

Thích Thiết Hoa và Thích Đình Nhạn nghe thế đều không khỏi rùng mình !

Thích Thiết Hoa nói :

- Đây thật là một việc vô cùng đáng sợ... Nhưng chẳng hay có đúng sự thật không?

- Dù không hoàn toàn đúng sự thực, thì nó cũng không sai chạy với sự thực là bao nhiêu ! Nghe đâu mẫu thân của cô sau khi hoài thai cô với Thích Nhạc Dương thì mới được Thích Xuyên Dương cưới về làm vợ. Sau đó mười bốn năm, bà lại lén lút tư thông với Thích Nhạc Dương nên mới hạ sinh Thích thiếu hiệp đây.

Thực đây là một việc riêng không ai ngờ được. Nhưng Ngũ Long Chân Quân nói rất hữu lý. Vì nếu không ở vào một trường hợp như vậy, thì tại sao phải đợi đến mười bốn năm sau mẫu thân của nàng mới hạ sinh Thích Đình Nhạn?

Thích Đình Nhạn lại rùng mình, hỏi :

- Thế về sau xảy ra việc gì nữa ?

- Sau đó mẫu thân của nhị vị có lời thanh minh rằng bà hoàn toàn không có dính dấp gì tới Thích Nhạc Dương. Nhưng, Thích Xuyên Dương nào chịu tin, nên gởi cô đến ở nơi nhà Dì ruột. Mãi đến khi đệ đệ của cô được hạ sinh thì Thích Xuyên Dương không còn làm thế nào nhịn được lời xâm xỉa đàm tiếu của người chung quanh nên mới gây mối thù với Truy Hồn Kiếm Khách để người này kéo đến giết chết mẫu thân của nhị vị.

Thực ra đây chỉ là một hình thức khổ nhục kế. Vì chính phụ thân của nhị vị không hề bị giết chết. Bởi ba năm sau còn có người gặp được mặt ông ấy !

Thích Thiết Hoa nói :

- Có phải ý lão tiên bối cho rằng Thích Xuyên Dương đã lập mưu mượn tay người để hạ sát mẫu thân tôi không? Trong khi đó, ông lại cho gọi tôi trở về nhà đứng vào dịp ấy để chúng tôi lầm tưởng rằng cả song thân chúng tôi đều bị giết chết dưới tay của Truy Hồn Kiếm Khách ?

- Đúng vậy, đúng vậy !

- Còn Thích Nhạc Dương hiện giờ ở đâu ?

- Trong chốn giang hồ ít người được gặp ông ấy lắm !

- Còn Thích Xuyên Dương ?

- Đã bị mất tích không còn xuất hiện trên chốn giang hồ nữa !

- Như vậy, chúng tôi là do ai sinh ra ?

- Về điểm ấy, thì người Dì của cô là Giang Tiểu Phân có thể giải đáp được.

- Nhưng mấy tháng trước đây, tôi có đến tìm Dì tôi, song bà ấy đã bỏ nhà ra đi biệt dạng rồi.

- Việc ấy chờ sau này sẽ tìm được sự giải đáp. Hôm nay, tôi kể đại lược sự ấy cho nhị vị nghe. Tin rằng rồi đây cũng sẽ có ngày, mọi việc được phơi trần ra ánh sáng. Giờ thì lão phu xin cáo từ vậy !

Nói dứt lời, Ngũ Long Chân Quân lao mình bay vút đi, chỉ trong chớp mắt là mất tăm mất dạng.

Thích Thiết Hoa và Thích Đình Nhạn bất ngờ được hiểu việc ấy nên trong lòng hết sức kinh ngạc và hoang mang. Họ không hiểu người cha sinh ra họ là Thích Xuyên Dương hay là Thích Nhạc Dương ?

Sau đó, Thích Đình Nhạn chợt nhớ lại Bạch Dung còn đang nằm trên đất, bèn quay qua Thích Thiết Hoa hỏi :

- Cô ấy có hy vọng cứu được không?

- Chị không thể cứu được. Vậy chị đưa em mang cô ấy đi tìm Trại Hoa Đà.

Thích Đình Nhạn nói :

- Chị biết ông ta ở đâu không?

- Biết ! Tiện đó chúng ta cũng hỏi luôn về vấn đề Thích Xuyên Dương có phải thực sự không có khả năng sinh dục hay chăng ?

- Thôi thì cứ làm như thế !

Thích Thiết Hoa đưa mắt quét về số môn hạ của nàng một lượt, nói :

- Các vị hãy trở về cung trước đi, tới chậm nhất là ngày hôm sau tôi sẽ trở về đến.

Số người ấy bèn cất tiếng đáp lời, rồi nhất loạt lao người đi nhanh như chớp.

Liền đó, Thích Đình Nạn bèn chôn xác chết của Cuồng Hiệp và Mang Sơn Quỷ Mẫu tử tể, rồi mới cùng Thích Thiết Hoa phi thân lướt đi.

Sau khi hai người vượt qua khỏi một ngọn núi thì đến một cái thung lũng hẻo lánh hiểm trở. Cả hai lại tiếp tục vượt qua cái thung lũng ấy tiến thẳng vào một cánh rừng rậm thì đã thấy một gian chòi tranh ở phía trước mặt.

Khi đến trước cửa gian chòi tranh ấy, cả hai liền dừng chân lại. Vì trông thấy gian chòi rách nát khắp nơi nên Thích Đình Nạn mới nghiêng đầu hỏi :

- Có phải đây chăng ?

- Em không thấy trên tấm biển kia đề “Võ Lâm Hoa Đà” đó sao ?

Thích Đình Nạn đưa mắt nhìn lên thấy tấm biển ấy bám đầy bụi bặm. Nếu không chú ý nhìn thì thực không làm sao trông thấy được !

Hai người cùng bước đến trước cửa. Họ thấy liếp cửa tre chỉ khép hờ, trước thềm nhà rong xanh mọc khắp nơi, cỏ dại um tùm, trông như một cái chòi hoang không người ở.

Thích Đình Nạn buột miệng nói :

- Rất có thể ông ấy không còn ở đây nữa !

- Những lỗ đi đến đây rồi thì dù sao cũng phải vào trong ấy xem cho biết.

Hai người gõ vào liếp cửa hai tiếng, nhưng bên trong không có người hỏi han gì cả. Thích Thiết Hoa bèn kêu to lên :

- Có người ở trong nhà không?

Bên trong vẫn im phăng phắc, không ai trả lời cả.

Thích Thiết Hoa không khỏi rùng mình, xô cửa bước vào.

Bất thần có một cái bóng đen lao thẳng tới ngay trước mặt nàng. Thích Thiết Hoa bèn vùng tay mặt lên quét ra khiến bóng người ấy phải thối lui trở lại.

Vietkiem.com